

ବନ୍ଧୁତା

ରାମେଶ୍ୱର ଗ୍ରାମରେ ମୁକ୍ତିକାନ୍ତ ନାମରେ ଜଣେ ଜମିଦାର ଥିଲେ । ସେ ଦୟାଳୁ ଓ ଶାନ୍ତ
ସ୍ୱଭାବର ମଣିଷ । ଜମିଦାର ନିଜର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ପ୍ରିୟବ୍ରତର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଆଦୌ
ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନଥିଲେ । ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ସହିତ ଖୁଆପିଆ ବୁଲାବୁଲିରେ ପ୍ରିୟବ୍ରତର ପୂରା ଦିନ ବିତି
ଯାଉଥିଲା । ଅନେକ ସମୟରେ ପ୍ରିୟବ୍ରତ ବନ୍ଧୁଘରେ ରାତ୍ରିଯାପନ କରୁଥିଲା । ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ
ଘଡ଼ିଏ ନ ଦେଖିଲେ ପାଗଳଙ୍କ ପରି ଆଚରଣ କରୁଥିଲା । ଘର ଖାଦ୍ୟ ତା'କୁ ଆଗପରି ଆଉ
ରୁଚୁନଥିଲା । ମଉଜ ମଜଲିସରେ ଦିନ କାଟିବା ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରିୟବ୍ରତର ଅଭ୍ୟାସରେ
ପରିଣତ ହୋଇଗଲା । ସେ ଦିନକ ପାଇଁ ଘର ଦାୟି ଭାବେ ନେଉ ନ ଥିଲା କି ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ
କାମରେ କେବେ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ କରୁନଥିଲା । ପ୍ରିୟବ୍ରତ ସମୟର ମହା ଭୁ ବୁଝୁ ନଥିବାରୁ
ଉଭୟ ପିତାମାତା ଚିନ୍ତିତ ରହୁଥିଲେ । ଅନେକ ଥର ବୁଝେଇଲା ପରେ ବି ତା'ର ସ୍ୱଭାବରେ
ସାମାନ୍ୟ ବି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉ ନଥାଏ ।

ଦିନେ ଜମିଦାର ଏ ବାବଦରେ ଜଣେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ ପରାମର୍ଶ ନେଲେ ।
ସବୁକଥା ଶୁଣି ସନ୍ଧ୍ୟା କହିଲେ , “ଦିନେ ପ୍ରିୟବ୍ରତକୁ ମୋ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏହାର
ସମାଧାନର ବାଟ କାଢ଼ିବି । ” ପିତାଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଇ ପ୍ରିୟବ୍ରତ ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାଙ୍କ ନିକଟରେ
ପହଞ୍ଚିଲା । ପ୍ରିୟବ୍ରତ ସନ୍ଧ୍ୟାଙ୍କ ପାଦ ସ୍ନାନ କରି ପ୍ରଣାମ କଲା । ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରିୟବ୍ରତକୁ ନିଜ ଆଶ୍ରମ
ପଛପଟକୁ ଡାକିନେଇ ତିନୋଟି ଅନାବନା ଗଛ ଦେଖାଇଲେ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଆଉ
ଗୋଟିଏ ତା'ଠାରୁ ଟିକେ ବଡ଼ ଆଉ ଅନ୍ୟଟି ଆଉଟିକେ ବଡ଼ । ସନ୍ଧ୍ୟା କହିଲେ , “ଏବେ ମତେ
ତୁମେ ତିନିଟିଯାକ ଗଛ ଉପାଡ଼ିକି ଦିଅ । ” ପ୍ରିୟବ୍ରତ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଛୋଟ ଗଛଟିକୁ ଉପାଡ଼ି
ଦେଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଗଛଟିକୁ ଉପାଡ଼ି ବା ପାଇଁ ସାମାନ୍ୟ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।
ହେଲେ ବଡ଼ ଗଛଟିକୁ ଆଦୌ ଉପାଡ଼ି ପାରିଲା ନାହିଁ । ସନ୍ଧ୍ୟା କହିଲେ, “ଶେଷ ଗଛଟିକୁ ଉପାଡ଼ି
ପାରିଲାନି । କାରଣ ମାଟି ଓ ଗଛର ବନ୍ଧୁତା ତୁମ ବଳ ଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିଲା । ମଣିଷ
ସମାଜରେ ବି ବନ୍ଧୁତାର ଦୃଢ଼ତା ଅବିକଳ ମାଟି ଓ ଗଛ ପରି । ଜୀବନରେ ବନ୍ଧୁତାର
ଆବଶ୍ୟକତା ତ ରହିଛି ହେଲେ ବନ୍ଧୁତା ଆତ୍ମଆଳରେ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦେବା ଆଦୌ

ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ସୁଗୁଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଧୁଟି ଜୀବନର ମାର୍ଗକୁ ପ୍ରଶସ୍ତ କରେ । ଆଉ ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତିର ବନ୍ଧୁ ଜୀବନକୁ ନର୍କରେ ପରିଣତ କରିଦିଏ । ପ୍ରିୟବ୍ରତ ନିଜ ଭୁଲ ବୁଝିପାରିଲା ଓ ସଞ୍ଜ ନିକଟରେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଉଭୟ ଗୃହକାର୍ଯ୍ୟ ଓ ପିତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ବ ନିଜ କାନ୍ଧକୁ ନେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଜମିଦାର ମୁକ୍ତିକାନ୍ତ ପୁତ୍ରର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଥିବାରୁ ସଞ୍ଜକୁ ଅଶେଷ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଅର୍ପଣ କଲେ ।

